

Mừng AHCC lập hội

NGUYEN CUONG

Lá Thư Công Chánh đến với tôi như mọi khi, bằng bưu điện hay do AH địa phương phân phối. Cầm LT54 lần này do một AH thiện chí làm cùng sở mang lại, tôi nghĩ là mình sẽ đọc những tin tức sinh hoạt như thường lệ. Với tâm trạng đó và cũng vỉ giờ nghỉ (break time) quá eo hẹp, nên tôi giờ từng trang một thật lẹ, để liếc xem đại khái các tựa bài và trang trí của LT. Bỗng nhiên mắt tôi dừng lại ở trang 111, ngay hàng chữ số. Những con số hiện ra rõ ràng đánh vào mắt tôi như một tia chớp loè. Vừa ngạc nhiên và thích thú, mặc kệ giờ giấc nữa, tôi đọc lại bản tin một cách chăm chú. Thật không ngờ đến con số 212 đồng ý lập hội. Một tỉ lệ quá cao so với 19 không đồng ý. Một đại đa số! Nhớ lại ngày nào, gần ba năm về trước, một cuộc thăm dò tương tự, do AH Sacramento thực hiện, với kết quả thật là tương phản: 3 thuận, 6 chống, 29 không ý kiến trong số gần 100 thợ gởi đi. Lòng người, với thời gian, thật là một

hàm số phức tạp, nó thay đổi không biết đâu mà đoán được!

Đối với tôi, con số 212 là một tin mừng lớn, lớn hơn gấp mấy lần ngày nghe tin bức tường Bá Linh bị hạ xuống! Hỏi rằng tôi có dùng “đại ngôn” không? Xin thưa là không. Tôi có cố tình đề cao, cố vỗ, chuyện ít xít ra nhiều cho một việc xảy ra hợp với ý mình không? Thưa rằng cũng không dám, vì tự nghĩ trong AHCC có rất nhiều vị không những tuổi đời mà còn kinh nghiệm từng trải hơn mình gấp bội phần. Vậy thì động cơ nào đã cho tôi nghĩ như vậy? Xin thành thật trả lời.

Từ lâu tôi vẫn thường thích tìm hiểu nhiều về môn khoa học thống kê (statistics). Một trong những áp dụng của khoa này là dùng một tập hợp kiểu mẫu nhỏ để nghiên cứu, rồi từ đó suy ra kết quả cho toàn thể sự việc. Các viện thăm dò dư luận chuyên sử dụng kỹ thuật này. Sự kiện ít ai ngờ đến là ngay cả guồng máy cai trị khổng lồ của nước Mỹ (có thể là cả thế giới nữa) được lèo lái

dựa vào khoa học trên. Từ đó, nếu không nói là một ám ảnh triền miên, tôi vẫn thường cho rằng tập thể AHCC là một tấm gương phản chiếu hay nhất để dự đoán tương lai không những của cộng đồng VN hải ngoại, mà có thể cho cả nước Việt nữa. Chẳng có gì kỳ bí hay khó hiểu, tôi cho rằng nhóm AHCC tiêu biểu cho một tầng lớp ưu tú của đất nước, hay nói một cách khác, là trí thức của VN.

Lịch sử thế giới từ cổ chí kim, từ Đông sang Tây, Cộng Sản hay Tự Do đều chấp nhận một qui luật sau: thành phần trí thức bao giờ cũng tiên phong trong công việc cải cách xã hội. Trí thức VN cũng không nằm ngoài qui luật nói trên. Sau các biến cố xảy ra trên thế giới vừa qua, trí thức VN trong cũng như ngoài đảng CS đều biết rõ từ tận đáy lòng của mình là chủ nghĩa CS đã lỗi thời và sắp tàn. Thế nhưng họ không làm gì được bởi những lý do sau:

1. Đối với trí thức trong đảng, dù biết là sai, sẵn sàng từ bỏ chủ nghĩa CS, nhưng làm vậy là mặc nhiên bỏ luôn các đặc quyền đặc lợi cho đương sự và gia đình, bỏ luôn quyền cao chức trọng và bao công lao hân mã từ xưa tới nay,

2. Có bao nhiêu phần tử trí thức trong đảng (?). Chắc chắn là quá ít. Giả sử mà họ biết nghĩ đến tiền đồ của đất nước, kết hợp với nhau để làm một chuyện thay đổi, chưa chắc là thành công, vì họ chỉ là một thiểu số.

3. Đối với trí thức ngoài đảng, và chắc chắn là một số AH cũng đã có kinh nghiệm sống ở VN, quyền lực thì không có, phải lo sinh kế từng ngày, chưa kể vấn đề tai mắt đảng ở khắp mọi nơi, ai chịu nghe và tin ai được trong công việc kết hợp với nhau(!!?).

Nói vậy, không phải vấn đề bế tắc ở đây. Với thời gian, khi nào có được một số đảng kể (chừng 20%) đảng viên trí thức biết đặt quyền lợi của tổ quốc trên hết, kết hợp với đại đa số trí thức bên ngoài, và dĩ nhiên là có hậu thuẫn của quần

chúng, thì cán cân mới nghiêng, và chuyện thay đổi sẽ dễ như trở bàn tay. Nga Xô thành công vì may mắn có cả ba yếu tố. Thiên An Môn thất bại vì thiếu hẳn yếu tố đầu tiên. VN chắc chắn cũng không hơn gì Trung Hoa, ít nhất là vào thời điểm này. Thời gian tính ở đây, mau hay chậm cũng có thể tùy thuộc vào thái độ và sự khéo léo của người Việt hải ngoại. Lịch sử cũng vừa hé mở cho chúng ta thấy qua các bài bình luận của những học giả chuyên gia thế giới là Mỹ đã không thắng cuộc chiến tranh lạnh một cách đẹp như vậy bằng những giàn hỏa tiễn nguyên tử hay chính sách phong tỏa kinh tế mà chính là nhờ Gorbachev đã từng sống ở Tây Âu một thời gian, rồi lại được mời sang Mỹ để có dịp đứng cùng với TT Reagan thưởng thức vẻ đẹp của tượng Nữ Thần Tự Do trong khung cảnh huy hoàng thịnh vượng của một xứ tự do dân chủ. Chưa hết, tôi còn nghĩ thêm vào là nhân dân các xứ Đông Âu, kể cả Nga Xô, phải thầm cảm ơn cái bằng tiến sĩ về tâm lý của bà Gorbachev nữa mới đúng!

Dù sao tôi cũng kể hết các giải pháp mà giới chống cộng ở hải ngoại đã và đang theo đuổi, cùng với các vấn nạn, để tùy ở sự phán đoán của quý AH:

A.-Kháng chiến hay giải pháp quân sự nói chung

giả sử trong điều kiện lý tưởng thực hiện được, bao lâu mới thành và bao nhiêu triệu sinh mạng của dân Việt sẽ bị hy sinh?

B.- Giải pháp kinh tế

tiếp tục lịnh cấm vận và phong tỏa kinh tế. Hiện nay được nhiều người cho là thượng sách (!?) vì như vậy là sẽ làm cho dân chúng bất mãn vì đói khổ mà vùng dậy. Ai đói trước? Nhân dân hay đảng viên CS? 65 triệu dân bị đói thì có mấy triệu đủ mạnh khoẻ sáng suốt để vùng dậy tay không chống lại 2 triệu đảng viên có vũ trang chặt chẽ? Ngoài ra, còn một số các yếu tố phụ mà ít ai để ý tới: vai trò của tình báo Thái Lan đối với cộng

đồng người Việt hải ngoại. Hắn chúng ta cũng còn nhớ vào khoảng năm 80, 81, khi mà nạn hải tặc Thái Lan đến cao độ, có phong trào phát động kêu gọi kiều bào tẩy chay đồ Thái Lan. Thế nhưng chỉ được vài tháng rồi xẹp luôn, đến độ chẳng ai còn nghe tới nữa. Tại sao? Vì chính người Thái đã không thể bỏ qua nguồn lợi xuất cảng đến hàng trăm triệu đô la hàng năm. Họ phải hành động. Chỉ một số tiền nhỏ qua các tay điệp viên kinh tế đội lốt người Việt chống cộng là họ có thể bịt mồm các người chủ chốt! Một khác, với lời hứa hẹn cho nhờ đất Thái làm cơ sở kháng chiến, để rồi bán đứng cho chính quyền VN nguyên mâm! Cũng chưa hết, hiện nay họ còn bỏ tiền ủng hộ ngầm các phong trào, lực lượng nào chống lại việc bang giao, chống bãi bỏ lệnh cấm vận, ủng hộ việc tiếp tục phong tỏa kinh tế VN. Để làm chi? Rất dễ hiểu, quí AHCC thưa thông minh để suy luận ra.

Trở lại vấn đề AHCC, một tập thể trí thức sống gần 17 năm ở những quốc gia tạm gọi là văn minh nhất thế giới, có đủ điều kiện vật chất, có biết bao cơ hội để học hỏi nhìn xa hiếu rộng, mà không làm được (hay không muốn làm) một việc nhỏ là hợp pháp hóa tổ chức của mình cho có qui củ, thì đừng trách hay cũng đừng hy vọng rằng tập thể trí thức ngày chạy ăn hai bữa ở VN làm được cái sứ mạng thiêng liêng của lịch sử. Nhớ có lần tôi đã chủ quan nói với một số thân hữu là nếu AHCC mà không làm được gì, thì tôi tin chắc là các hội đoàn người Việt khác cũng chẳng làm nên trò trống gì cả!

May mắn thay, con số 212 đã cho tôi một niềm tin mới, đã cho tôi thấy một tia sáng, dù rất mong manh, ở cuối con đường黑暗. Và cũng chính vì vậy, tôi muốn nó thành thực tế, không thể bỏ mất, xui cho tôi cơ hội này để đưa ra một vài đề nghị:

1/ Mục tiêu lập hội chính của chúng ta là tạo một cơ sở hợp pháp để bảo vệ quyền hội viên, nếu cần; xây dựng nền tảng vững chắc để tiếp tục

duy trì tinh thần ái hữu lâu dài. Xin quí anh khẳng định giúp là chúng ta không lập hội để hoạt động chính trị theo nghĩa đen của nó. Cũng không tạo thành bàn đạp cho ai có dụng ý riêng tư.

2/ Danh xưng vẫn là AHCC, không thêm không bớt. Hội không dành riêng cho kỹ sư, và trong tương lai cũng không phải chỉ ở hải ngoại.

3/ Cơ cấu tổ chức

a) mỗi địa phương đề cử một đại diện (như hiện nay trong LT) tùy theo số đông. Thí dụ Bắc Cali: 1 ở San Jose, 1 ở San Francisco, 1 ở Sacramento và Stockton. Những vị đó sẽ lập thành Hội Đồng Cố Vấn Chỉ Đạo (CVCĐ) quyết định mọi đường hướng sinh hoạt cho hội.

b) Đại diện địa phương:

- đề cử và chấp thuận ban điều hành LTCC
- nhiệm kỳ 1 năm, lưu nhiệm không quá 4 năm
 - tổ chức các buổi họp mặt AHCC tại địa phương
 - biểu quyết các vấn đề trong ban CVCĐ.

4) Địa phương nào nhận trách nhiệm LTCC sẽ đề cử ba vị làm thành ban điều hành gồm

1 chủ tịch LT (president)

1 phó chủ nhiệm (vice-president)

1 thư ký & thủ quỹ (secretary & treasurer)

Ban Điều Hành (BDH) LTCC có nhiệm vụ:

- chịu trách nhiệm về pháp lý và tài chánh
- phát hành LTCC
- nhiệm kỳ 1 năm, không quá 2 năm
- sẽ bị giải nhiệm nếu có 2/3 phiếu của ban CVCĐ hay 1/2 hội viên đề nghị.

5/ Hội viên

- tất cả các AH hiện tại, nấu đồng ý, đương nhiên trở thành hội viên

- hội viên tương lai phải được sự đề cử của hai hội viên chính thức

- tiền hội viên tạm thời trong giai đoạn chuyển tiếp là tự nguyện đóng góp. Tuy nhiên, con số đề nghị có thể là khoảng 50 đô một năm (4 số báo +

chi phí)

- hội viên sẽ bị khai trừ nếu có 2/3 số phiếu đề nghị của CVCĐ. BĐH không có quyền khai trừ hội viên.

Trên là đại khái một vài nét chính cho hội để quý AH nào không đồng ý việc lập hội thấy rằng thật sự nó cũng chẳng thay đổi gì, vẫn lửng lơ con cá vàng, không có gì khác lạ cả, trừ vấn đề “tư cách pháp nhân”. Tưởng cũng cần phải đả thông vấn đề ngay từ đầu, vì lập trường của các vị không đồng ý cũng có phần nào hữu lý. Điểm chính cần được làm sáng tỏ là:

a) lập hội có đưa đến chuyện tranh chấp quyền lợi vật chất hay tinh thần rồi làm mất đi tình AH hay không? Xin đặt vấn đề: quyền lợi gì? Quyền làm LTCC hay BĐH? Điều này không vững, vì mấy năm qua, địa phương nào nhận LTCC là coi như lãnh của nợ “ăn cơm nhà vác ngà voi”, than trời như bỗng! Ai muôn, xin nhường cho! khó mà (?) tìm được người thay thế. Muốn biết rõ, xin hỏi quý vị cựu chủ nhiệm. Còn quyền lợi tinh thần, như được bầu làm đại diện địa phương chẳng hạn, thì có gì mà chúng ta thắc mắc. Sợ rằng có địa phương phải năn nỉ: “Thôi, bác cao niên nhất, nhiều kinh nghiệm, đứng ra lãnh giùm “cái trách nhiệm” cho đàn em nhở!”

b) liệu rằng có ai đó, như BĐH chẳng hạn, lợi dụng chức vụ của mình để làm bậy không? Thí dụ:

1/ di lên Washington DC họp với Tổng Tông Bush, nhân danh là president of AHCC (quí vị nào giỏi tiếng Anh xin dịch giùm) để xin TT cho một cái job thật thơm! Nếu làm được vậy, tôi cam đoan vị đó sẽ mang lại vinh dự lớn lao cho AHCC. Tôi xin cúi đầu cảm phục tài năng, và xin đóng góp mọi phí tổn để vị đó đi gặp TT. Ai ganh ghét hay bức tức thì rán mà chịu! Trâu cột ghét trâu ăn là chuyện thường tình!

2/ lén đi đêm về Hà Nội để dự tiệc với Thủ Tướng Đỗ Mười (?). Cũng chẳng sao, đó là chuyện đời tư của anh chủ tịch! Thế nhưng lỡ thủ

tướng nhờ anh về nói với AHCC làm giùm việc này việc nọ, thì lại là chuyện khác. Khi đó AHCC hay CVCĐ sẽ có giúp anh tiếp tục “nhiệm vụ thiêng liêng” hay không là tùy ở sự phán xét của họ. Dân chủ mà!

Đó là hai thí dụ điển hình cho các trường hợp tương tự như trên. Tóm lại, mọi sinh hoạt khác lạ nào phải được thông qua một trong hai phương tiện: 2/3 ban CVCĐ hay 1/2 AHCC. Ngoài ra, tôi chẳng thấy quyền lợi gì khác cả. Xin quý AH nào cao kiến chỉ giùm. Nếu cần thì cứ “vạch lá tìm sâu” hay “chè sợi tóc làm tư” cũng được. Miễn sao cho sáng tỏ vấn đề.

Cuối cùng, nếu chẳng có gì khác lạ, thì lập hội để làm gì cho mệt? Nào là giấy tờ, nội qui, pháp lý, mấy thứ thủ tục hành chánh chỉ làm mất thì giờ vàng bạc của chúng ta! Thành thật mà nói, nếu quý AH nào còn thắc mắc điểm này nữa thì tôi xin... hết ý kiến!!! Chẳng lẽ tôi xin phép được lập lại câu hỏi mà tôi đã trình bày trong phiên họp miền Bắc Cali ngày ?/89. Nó giống như chuyện AH nào có con gái sắp lấy chồng mà chú rể chưa với ông bố vợ tương lai là: “Tụi con thương nhau là đủ rồi! Xin cho ăn ở với nhau chờ đừng bắt làm đám cưới, xin giấy hôn thú chi cho rắc rối lại tốn tiền!”

Ý đã cạn, lời cũng hết, không biết 19 vị không đồng ý lập hội (đúng hơn, hợp thức hóa hội AHCC) có đồng ý không? Dù sao tôi cũng đã trình bày hết lý do tại sao tôi cho là tin vui lớn đối với tôi. Nhớ lại năm 69, khi Neil Armstrong bước xuống mặt trăng lần đầu, ông đã nói một câu rất là ý nghĩa, làm tôi liên tưởng đến việc lập hội AHCC: “Một bước đi nhỏ của AHCC ở hải ngoại hôm nay biết đâu sẽ đánh dấu một bước tiến lớn cho đất nước Việt mai sau (!?). Tôi mừng là vì vậy!

Nguyen Cuong
(Sacto 92)